

да ме отърве отъ черния арапинъ. Кажи му, че ще го даря съ златна дреха, ще го даря съ триста коня черни и буйни. А ако и това му е малко, нека и мене вземе.

Полетѣлъ пратеника. Препускалъ коня си до Кичанъ манастиръ, дето Марко за чудо седѣлъ вече три седмици, а камбанитѣ призовавали богомолци. Чулъ той какво го молѣла Айкуна девойка и какво му предлагала за даръ. Не се развълнувало юнашкото му сърце, тѣга го мѣчела и, като преди, отговорилъ :

— Иди си, човѣче, и много здраве носи на Айкуна девойка. Кажи ѝ, че нѣма да се бия съ арапина.

И пакъ друго мислѣлъ. Дето не давало мира на сърцето му.

Отишѣлъ си пратеника съ отговора. Стигналъ-нестигналъ, пратеникъ отъ черния арапинъ долетѣлъ до Айкуна девойка.

Три месеца минали. Вестъ прашалъ арапина да се тъкми султанъ Селимъ, че сватове идѣли и самъ щѣлъ да пристигне съ три хиляди арапи за невестата.

Като чу това, Айкуна стана, залюбѣ се и излѣзе извънъ града. Черно бѣше предъ очитѣ ѝ и не-радостно на сърце ѝ. Момичето реши по-добре да умре, но да не стане жена на грозния арапинъ.

Тя стигна до морето, загледа се въ синитѣ води и заплака. Плачеше и кълнѣше Крали Марко:

— Проклетъ да си царевичи Марко! три пѣти те молихъ, невидени дарове ти обещавахъ да дойдешъ — не дойде. По-добре да умра сега!

Не издумала тя още своята клетва, далече се засвѣткало, загърмѣло, като луда вихрушка дояздилъ на крилатия Шарко Крали Марко и право при момичето спрѣлъ. Тя гледала слисана, чудѣла се, кой